

Lőrincz L. László: A furcsa pár

A két szerelő mogorva volt és hallgatag. Arcukat pirosra csípte az új év hidege, bakancsuk fröccsenve taposta a latyakot. Olajos overalljuk csillogott a lámpák gyér fényében, cserzett arcukon fáradtság és átdolgozott órák nyomai látszottak.

A magas, szőke fogai között divatos dallamot füttyörészett, s a dal ütemére néha-néha vállával magasabbra lendítette hátát verdeső táskáját. Társa, a széles vállú, fekete arcú azonban száját összezárva, fénytelen szemekkel egyre csak a málladozó házfalakat nézte, s válla-háta meggörnyedt, mintha keservesen végigdolgozott évtizedek súlya nyomná.

Felettük, karnyújtásnyi magasban, a földszinti lakások ablakai kékes fényben vibráltak; a televízió folytatásos krimi sugárzott, s a város apraja-nagyja meredten figyelte a képernyőn összevissza száguldó gépkocsikat...

Anélkül, hogy megszólaltak, vagy egyszer is egymásra néztek volna, befordultak egy valaha barnára festett, kilincstelen fakapun, elhaladtak a félig nyitott liftajtó mellett, és komótos mozdulatokkal felballagtak a második emeletre.

A gang sötét volt, mint a tintával leöntött éjszaka. A valamikori villanykörték - amelyeknek be kellett volna világítaniuk a feljárati lépcsőtől egészen a hátulsó, közös illemhelyekig terjedő folyosót, a szél minden mozdulatára meglebbenő - kiszakadt izzószálakkal bújtak meg foglalatukban.

A két szerelő lassan, de mégis határozott léptekkel Végigment a gangon, csak mintha monoton dalt kopogó bakancsaik hangja lett volna csendesebb.

A gang közepe táján egy uniformiszöld ajtón, valaha sárgarézből készített, az idő által azonban azóta zöldre festett névtábla mutatta, hogy a lakásban régebben - vagy tán most is - bizonyos Vörös Gyula lakott, vagy lakik.

A magas szőke abbahagyta a halk füttyörészést vagy inkább sziszegést, s hanyagul az ajtófélfának támaszkodott. A másik lassan körbehordozta tekintetét a lucskos feketeségben, aztán határozott mozdulattal megnyomta a csengőt.

A berregő, kellemetlen hangra mintha mozgás támadt volna az üveget takaró csíkos függöny mögött: ajtó csapódott, s vékony sugárban fény esett aóra. A széles vállú szerelő akkor még egyszer megnyomta a csengőt, valamivel talán hosszabban is, mint az előbb. Aztán ő is az ajtónak támaszkodott, és megigazította vállán a táskát.

Hirtelen csontos, apró madárlábra emlékeztető kéz bújott elő a függöny szélén, s odébb rántotta a csíkos anyagot. A szőke szerelő érezte, hogy vizsgálódó tekintet mered rájuk a sötétből.

A széles vállú már-már emelte a kezét, hogy újra megnyomja a csengő gombját, amikor rekedtes, vékony hang szűrődött át a zárt ajtón:

- Ki az? - kérdezte a kéz gazdája, és mintha a függöny még tovább lebbent volna.

- Gázművek - mondta a magas szőke; elvette szemét a függönyt kotorászó kézről, és belemeredt az udvar feketeségébe.

- Mit akarnak? - kérdezte ismét a hang.

- Mit akarhat a gázművek? - kérdezte a széles vállú, és felvonta a szemöldökét. - Maguknak cserépkályhájuk van, hérafejes égővel... Nem?

- Micsoda?... Mit akarnak?

A szőke ekkor az üveghez hajolt, és felemelte a hangját.

- Mi lenne, mamus, ha kinyitná az ajtót? Vagy a falon keresztül fogunk ordibálni reggelig?

Rövid kotorászás és ismeretlen eredetű kopogás után az ajtó résnyire kinyílt, s bizonyára megjelent benne az öregasszony orra is, amit azonban csak elképzelni lehetett a sötétben, látni nem.

- Na végre - mondta a szőke. - Ha mindenhová ennyi idő alatt jutnánk be, mint ide, a hideg vizet sem keresnénk meg...

- Nyugi... - csitította a másik. - Udvariasan... Tudod, hogy a kedves ügyfél azt csinál, amit

akar... Neki odabenn melege van, a szerelő meg... Na, mi lesz, anyókám, beenged vagy lépünk le?

- De hát... Miért jöttek, kérem? - kérdezte a résből a hang.

- Atyavilág... - mondta a szőke. - Csak nyugdíjasokkal ne kellene tárgyalni... Gázművek! Hát nem mondom, hogy a hérafej miatt?

- Hérafej? - kérdezte töprengve a benti hang, és az ajtó mintha pár milliméterre kifelé mozdult volna. - Nekünk jó a hérafejünk...

A szőke hangosan felsóhajtott.

- Hogy az a... Nézze csak, nénikém. Én most elmondom, hogy miért jöttünk, aztán maga majd eldönti, hogy beenged végül is bennünket, vagy nem... Oké? Volt maguknál a múlt héten kályhapucolás, kormozás vagy nem?

- Hát, volt... de...

- Na látja. Viszont a hérafűvókákat nem tisztították ki... Igaz?

Az öregasszony csak halkán szuszogott az ajtó mögött.

- Namármost - folytatta a szőke csúfondárosan. - Ha a korom belemegy a fűvókába, és maga begyűjtja... bumm!

- Jaj istenem! - mondta az öregasszony, és az ajtó megremegett. - Mit tetszik mondani?

- Azt, hogy bumm! - mondta a fekete durván. - A kályha felrobban, és az egész családot felkeni a plafonra, mint a lekváros kenyeret!

- Ne ijesztgesd a nénit! - szólt rá a szőke, és összevonta a szemöldökét. - Na, tessék eldönteni, vagy viszontlátásra...

- Jaj istenem! - mondta a hang belül, s egyszerre sarkig tárult az ajtó.

- Tessék bejönni...

A két szerelő leeresztette táskáját a válláról, s sorban megtörölték a lábukat a küszöb elé lakatolt gyékény lábtörlőben. Az előszobában, ebben a pillanatban felkattant a villany, és alacsony, ráncos arcú öregasszony állt előttük. Olyan pici volt, hogy a szőkének alig a melle közepéig ért, s a széles vállú is legalább egy fejjel föléje magasodott.

- Jó estét, néni! - mondta a szőke, és az ajtó mellé lapuló öregasszony felé intett. - Tessék becsukni az ajtót, még a végén megfagynak a tojások a spájzban...

Jó estét! - motyogta a néni, és aggodalmasan ugráltatta rajtuk madárszemeit. - ...Tudják, kedveskéim, az előbb talán nem jól hallottam, egy kicsit nagyot is hallok... - s a szeme még mindig aggodalmasan ugrált ide-oda, de látszott rajta, hogy a szerelők egyenruhája megnyugtatja.

- Jól van, mamikám... - mondta a szőke, és ismét a vállára dobta táskáját. - Tetszett érteni, mit mondtam az előbb, vagy mondjam el még egyszer?

- Értettem én, kedveském - mondta a néni, és becsukta az ajtót a széles vállú háta mögött. -

Csak hát ez a hérafej... még nem is hallottam... pedig már máskor is... De honnan tudták maguk, hogy itt hérafej van... meg hogy pucolás volt?

- Na ide figyeljen, mama - mondta a széles vállú türelmét veszítve. - A gázműveknek jelenti a kéményseprő, ha kifűjja a kályhából a kormot... Nem mondta, hogy a szelepet is ki kell fűvatni?

- Nem mondott az semmit - motyogta a néni. - Csak elment...

- Jól van, mamikám - vágott közbe a szőke. - Akkor hát nézzük meg a hérafejeit, vagy itt tessék aláírni s a zsebében kezdett kotorászni.

- Jaj istenem! - mondta az öregasszony. - Mit írjak én alá?

- Hát ha nem óhajtja, hogy kifűjjük a héra szelepeit! Itt alá tetszik írni, hogy a saját felelősségére, s mi már itt sem vagyunk. Remélem, biztosítva van a lakás?

- A világért sem... nem azért mondtam. Tessék, tessék beljebb jönni! - futott előre az öregasszony. - De... - s a szobába vezető ajtó előtt megtorpant - igen... igen... tessék mondani...

- Mi a baj, mamikám? - kérdezte a szőke szerelő.
 - Nem fog... izé... sokba kerülni? - nyögte ki a néni.
 - Kályhánként, illetve hérafejenként tíz forint. Ezt még a nyugdíjasok is könnyen ki tudják fizetni. Nem igaz?
 - De... hát persze - mondta a néni. - Csak erre tessék, erre - s kitárta a szobába vezető ajtót.
 A két szerelő az öregasszony után belépett a gyengén megvilágított szobába. A háló egyetlen fényforrása egy állólámpa volt a vetett ágy mellett, amelyből könyvvél a kezében szemüveges öregember pillantott a belépőkre.
 - Jó estét, nagypapa! - mondta a szőke.
 Az öregember leeresztette a könyvet a dunyhára, és eltátotta a száját.
 - Kik ezek, lluci? Kik ezek? - kérdezte nyafogva.
 -A gázművektől jöttek, aranyom... a gázművektől - motyogta a néni, s megveregette a dunyha láb felőli végét. Az öregember tiltakozva felemelte az ujját.
 - Mondd meg nekik, lluci, hogy nem veszünk semmit... És el sem adunk semmit... Mondd meg nekik, lluci...!
 - Mondom, hogy a gázművektől jöttek... A hérafejek miatt - magyarázta az öregasszony. - A hérafejek...
 - Téged mindenki becsap - mondta az öreg panaszosan. - Te vagy a balek... Majd megint rád sóznak valamit - s ismét felemelte a mutatóujját. - Nem veszünk semmit... és újságot sem rendelünk. Tessék szépen hazamenni...
 - Ne törődjenek vele, kedveskéim - mondta a néni, és a szerelők felé fordult. - Tudják, a második agyvérzést kapta az ősszel... Addig egészen...
 - Hol a másik kályha, mamikám? - kérdezte a szőke szerelő, és az ágygal szemközti, csukott ajtóra tévedt a pillantása.
 - Ja... az ott... A másik szobában - mondta az öregasszony, és vékony kis testével átsiklott a két szerelő között. - Tessék, jönni...
 - A régi íróasztalt pedig nem adjuk el - mondta fenyegető hangon az öreg az ágyból. - Igaz, lluci?
 Az öregasszony kinyitotta az ajtót, és a szőke szerelővel átment a másik szobába.
 - Hús éve nincs meg az íróasztalunk - kuncogta a szerelőnek frissen támadt cinkossággal. - Előbb levittük a pincébe, aztán ott szétrohadt. Már nem is tudom, melyik a mi pincerészünk ...
 - Aha... Ott a kályha - s a szőke megtapogatta a cserépkályha oldalát. A barna az ajtófélfának támaszkodott, és a félfalnyi szentképet nézte, amelyen meztelen, pufók angyalok bámultak le a felhők közül, miközben Krisztus sétáját végezte a tengeren.
 A szőke szerelő letette táskáját a szoba közepén álló kerek asztalra, majd körbehordozta tekintetét a szobán. Aztán sóhajtott, és felpattantotta a táska zárját.
 A néni elmosolyodott, és ismét szóra nyitotta a száját.
 - Volt egy perzsaszőnyegünk is... azt is levittük a pincébe... de...
 A szőke belenyúlt a táskájába, s rövid nyelű, apró fejű baltát húzott elő. A széles vállú az angyalokat nézte lankadatlan érdeklődéssel, s néha-néha megmozdította az állkapcsát, mintha rágógumi maradékát próbálná kikotorni a fogai közül.
 - Az is szétrohadt... - mondta a néni.
 A szőke az öregasszonyra nézett, és komoran összevonta a szemöldökét.
 - Csupa lucok volt az a pince... Nem is csoda, mert mindenfajta népek... - s egyszerre csak megpillantotta a szerelő kezében a baltát.
 - ... mert a házmester, illetve a lánya... - motyogta, és hamuszürkére vált az arca. Szemeit képtelen volt elvenni a baltáról, és csak motyogott összevissza. - A házmester lánya... jaj istenem... az félt a... patkányoktól... jaj istenem!
 A szőke szerelő egyetlen lépést tett csak előre, és- meglendítette a kezét. A balta foka pontosan a homloka közepén találta az öregasszonyt. A széles vállú még mindig az

ajtófélfának támaszkodott, bár már levette szemét az angyalokról...

A szőke hagyta, hogy az öregasszony alig hallható puffanással lezuhanjon a szőnyegre, és csak arra vigyázott, hogy a szétfolyó vér nehogy bekenje nadrágja szárát.

A széles vállú akkor ellépett az ajtó mellől, hogy utat adjon a szőkének. A magas szerelő átlépett az öregasszony testén, s a baltával a kezében átment a másik szobába. Léptei zajára az öreg ismét a dunyhára eresztette a könyvet.

- Akármit is adnak el, tudják meg, hogy érvénytelen! Ilucit gyámság alá helyeztetem... És itt minden az enyém, mindent én vettem neki... Egy fillér nélkül jött hozzám...

A szőke közvetlenül az ágy mellé lépett. Bemérte a távolságot, felemelte a baltát, és lesújtott. Aztán halkán káromkodott és ismét felemelte.

Az öreg szájából vinnyogás tört ki, mint a házinyulakéból, amikor kupán vágják őket. Az ágyneműt pirosra festette a szétfröccsenő vér.

- Az istenedet! - mondta a széles vállú fenyegetően, és közelebb lépett az ágyhoz.

Eközben a szőke még egyszer lecsapott, aztán az elcsendesedő testre ráhúzta a dunyhát.

- Merre van ? - kérdezte a szőke.

- A konyhaszekrényben... a tányérok között - mondta a széles vállú nagyokat lélegezve.

A szőke visszament a másik szobába, és táskájába tette a baltát. Aztán kesztyűt húzott, s a széles vállú kíséretében kiment a folyosóra, majd át a konyhába.

Nyugodt mozdulatokkal kutattak, és nem is kellett sokáig keresgélniük: a hajdani nagy lakomák levesestáljában megtalálták az ékszereket, a tányérok alatt meg a betétkönyveket. A széles vállú kinyitotta a táskáját, a szőke pedig gondosan belerakosgatta mindazt, amit találtak.

Amikor végeztek, a szőke ivott még egy pohár vizet a konyhán, kihúzta a zárból a kulcsot, s amikor már kívül álltak a gangon, ráfordította. Majd egyetlen hirtelen mozdulattal keresztülhajította a korláton.

Az utca magasában hintázó lámpák fénykörében zúzmara szitáit, a sötét kapualjakból léghuzat csapott az arcukra, és orrukba vágta a kukákban rothadó karácsonyi ételmaradékok bűzét.

A két szerelő mogorva volt és hallgatag. Arcukat pirosra csípte az új év hidege, bakancsuk fröccsenve taposta az aszfalton szétkenődött latyakot. Olajos overalljuk kékesen csillogott a lámpák gyér fényében, cserzett arcukon fáradtság és átdolgozott órák nyomai látszottak.

A magas, szőke fogai között divatos dallamot füttyörészett, s a dal ütemére néha-néha vállával magasabbra lendítette hátát verdeső táskáját.

A kora tavasz szokatlanul hevesen jött melege levetkőztette a várost. Lekerültek a vállakról a nyakabátok, s meggyűrődött zakók vették-át a ruhák uralmát az emberek felett.

A meleg napsugarak kicsalogatták a székeket és asztalokat a kocsmák pincéjéből a járdára, és a máskor barátságtalan pincérek is mintha kedvesebben csapták volna be bágyadtán figyelmetlen vendégeiket.

A magas szőke és a széles vállú fekete azonban a belső helyiséget választotta, fittyet hányva a hívogató napsugaraknak. Vastagon gomolygott a cigarettafüst, s a szürke kígyók csak nehezen találtak utat a kitárt ablakon keresztül a tavaszi égre.

A szőke az asztalra könyökölt, és állat undorral lökte az üres korsó felé.

- Századszor mondjam, hogy elegendem van!

- Én meg százegyedszer magyarázzam, hogy hurokba teszed azt a marha fejed. S vele együtt az enyémet is? Várni kell! Nem érted? Várni!

- De én nem akarok várni! - sziszegte a szőke, és önkéntelenül is felemelte a hangját. - Én élni akarok! Élni!

- Élni? Ha nem vagy eszeden, meg fogsz döglenni!

A szőke megfogta a korsó fülét, és forgatni kezdte az ujjai között.

- Te könnyen pofázol! Neked ott az asszony meg a gyerekek. Bekapsz két felest, és bebújsz az

ágyikóba... Hát nem ezt csinálod már húsz éve? Te... te pitiáner!

- Hallgass! - mondta a fekete, és szikrák gyulladtak a szemében. - Élni... Mit tudod azt, te állat, hogy mit jelent élni...

A szőke az asztal lapjához koppantotta a korsót.

- Persze... te vagy a nagyokos... Az élet császára! Havi kétezerért... De nekem ebből elég! Te dumáltál rá az egészre!

A fekete elhúzta a száját.

- Rádumálni... Sokat kellett neked dumálni...

- Mindegy, pajtás. Beszéljünk okosan!

A fekete felemelte az ujját, és intett a pincérnek.

- Főnök! Két korsót!

A szőke gúnyosan rámosolygott.

- A konyhapénzt fújod meg anyucitól? Vagy nekem dumálsz, magad meg...

- Te megőrültél! - mondta a fekete, és remegni kezdett a hangja.

- Gyanúsítasz?

- Nem csinállok semmit - mondta a szőke. - Csak elegendő van az egészről...

- Hát nem érted?

- Nem. És nem is érdekel. Végigcsináltam a balhét, leszedtem a paradicsomot, és meg is akarom zabálni... Mit érek vele, ha van egy félmillióm, csak éppen mit sem kezdek vele?

- És én ? - kérdezte a fekete.

- Az sem érdekel. Helyetted nem gondolkozhatok. Éppen elég magam helyett is. És az utóbbi időben egyre többet gondolkozom...

- Ne mondd! - mondta csúfondárosan a másik.

- Ahogy mondom... És arra gondolok, hogy mi közöm hozzád? Hogy milyen rohadt jogon pofázol te bele az életembe? Hogy milyen jogon akarod megmondani, hogy én mit csináljak? Mi?

- Közösén csináltuk a balhét...

- Aztán riszteltünk a szajrén, nem? Volt kifogásod?

- Nem, de...

- Azt hiszed, nem vettem észre, hogy azóta a nyomomban vagy, mint a rendőrkutya? Hiába dumálsz, hogy így a haverság, meg úgy a haverság! Tíz évig rám se köptél... most meg úgy belém ragadsz, mint a bogáncs. Azt hiszed, hülye vagyok, és nem veszem észre, hogy be vagy csinálva? Tele van a nadrágod, hogy beköplek?

A fekete idegesen elmosolyodott.

- Ne marhulj! Ki a franc hiszi, hogy be akarsz köpni? Csak egyszerűen... Attól félek, hogy elárulod magad... Hogy kijössz a dohánnyal.

- És mért ne jönnék ki? - mondta szinte kiáltva a szőke. - Mit gondolsz, az unokáimra hagyom? Én ezen a pénzen vásárolni akarok! Érted? Vá-sá-rol-ni! Piát, nőt, életet! Mindent!

- De hát én is ezt akarom - mondta szinte könnyörögve a másik. - Faházat a Balatonon vagy Velencén., De még nem lehet... Még figyelnek mindenre. Tudják, hogy eltűntek a könyvek, és azt is tudják, hogy felvették a bankból a pénzt! Még ott van a zsebükben a mozaikkép...

- Nem az én képem - mondta a szőke.

- Az mindegy... ezek mindent kiszagolnak. Hát mit gondolsz? Megveszem a nőt! Mit gondolsz, kit veszel meg? Akárkit is szedsz fel, és akárhol, holnap már minden zsaru tudja, hogy tele vagy dohánnyal. Aztán magyarázd, hogy honnan van! Életet! Kötelet kapsz, pajtikám, a pénzedért, kötelet!

A szőke hallgatott, amíg a pincér lerakta a söröket, majd ivott. A hideg sör mintha lecsillapította volna.

- Oké - mondta. - Nem érdekes. Egy-egy ötszázast elfuttatok néha, de ez kevés... Apránként elmegy az egész.

- Még fél év - mondta a fekete. - Fél év és kész. Addigra jön egy új balhé...

A szőke éppen válaszra nyitotta a száját, amikor az öregasszony és az öregember betotyogott az étterembe. A félig nyitott lengőajtón keresztül pillantotta meg őket, amint határpztatlanul toporogtak a ruhatár előtt. Valahogyan rajtuk ragadt a tekintete, pedig egyáltalán nem is hasonlítottak arra az öregasszonyra meg öregemberre.

Az anyóka fekete, divatjamúlt szabású, bokáig érő télikabátot hordott, fekete, kopott szőrmével a nyakán. Apró, ráncos arca figyelmesen fordult a ruhatár felé, mintha a ruhatárost hallgatná nagy odaadással. Az öregember valamivel könnyebben volt öltözve, szürke, pecsétés ballonkabát lógott rajta; fekete, széles karimájú kalapja alaposan elütött a ballon színétől. A szőke még megfigyelte, amint az öreg lapos, patkó alakú pénztárcát vesz elő nadrágzsebéből, és lassan kotorászni kezd benne.

- A láncokkal meg a fejrevalóval mi van ? - kérdezte a széles vállú.

- Semmi - mondta a másik. - Nem merek mozdulni.

- Atyavilág! - mondta a szőke. - Ott úszik a másik félmillió.

- Hát mit csináljak - mondta a fekete, és mintha valódi tanácsalanság bujkált volna a hangjában. - Ez itt nem Amerika! Itt nincsenek orgazdák... Akárhová viszem, aláírtam mindkettőnk halálos ítéletét...

- Akkor meg?

- Várj - mondta a másik. - Csak óvatosan... Már keresem a közvetítőt... Vagy külföldinek lehet eladni, vagy beolvasztani ... De egyik sem egyszerű. Kell valaki, aki eladja, mert...

- Kuss! - mondta a szőke.

- Micsoda? - riadt fel a másik, de azonnal el is hallgatott. Nem látott ugyan semmit, ami felkelthette volna a gyanúját, ezért azt hitte, hogy a szőkének eszébe jutott valami.

A szőke azonban idegesen a söröskorsójába bámult, és néha-néha megrántotta a vállát. Úgy érezte, hogy az öregember pillantása lyukat éget a zakóján a háta közepén...

Az idős pár ott állt a háta mögött, talán fél méterre tőle, tanácstalanul toporgott, és láthatóan üres asztalt keresett. Az asztalok többségénél azonban már volt vendég, s csak távolabb, a cigarettafüst mögött látszott gazdátlan hely. Az öregek azonban kétségkívül rövidlátók voltak: az öregasszony fogta a férfi karját, és csak álltak és toporogtak.

- Az istenit! - kúszott fel a düh a szőke torkán. - A keserves istenit! Mit állnak ezek itt a hátam mögött?

- Ha a köveket kiverem... - kezdte újra a széles vállú.

- Kuss! - torkolta le megint a szőke, és homlokát kiverte a verejték.

- Mi van veled? Bediliztél? - kérdezte a fekete, és kikerekedett a szeme.

A-szőke hátralesett a könyöke alatt, és leplezetlen dühvel konstata, hogy az öreg pár még mindig ott toporog mögötte.

- Mi az isten van veled? - kérdezte a fekete nyugtalanul, és csaknem felugrott a székéről. - Rosszul vagy?

A szőke ismét hátralesett a könyöke alatt, s megkönnyebbülve látta, hogy senki sincs már mögötte, csak távolabb, a másik asztalnál issza két fiatal srác és két lány a sörét.

- Utálom, ha a hátam mögött állnak, amikor dumálok - mondta.

A fekete nem értette a dolgot.

- Mi a francról vagy kiborulva? összel, de legkésőbb télre zsebedben a millió. Dögöljek meg, ha nem így lesz!

- A rohadt anyjukat... - mondta a szőke, és megtörölte a homlokát. - A rohadt rövidlátó anyjukat...! Itt állnak a hátam mögött, és toporognak.

- Kicsoda?

- Hát nem láttad, te marha? Azért mondtam, hogy fogd be a pofád! Itt álltak és toporogtak... A fekete felvonta a vállát.

- Én nem láttam semmit - mondta. - Igaz, hogy nem is nagyon figyeltem. De a hátad mögött

nem állt senki, az tuti. Csak látnom kellett volna, hiszen alig két méterre... Csak nem hiszed, hogy a zsaruk... - és végigfutott a hideg a hátán. ,

- Mit tudom én - mondta a másik. - De nem zsaruk... Csak mit állnak a hátam mögött, mi? A másik örömmel kapott az alkalmon, hogy végre a szőke megfedkezett a pénzről.

- Rohadt szokás - mondta. - Bár most azt hiszem, tévedsz... Nem állt mögöttem senki...

A szőke ökölbe szorította a kezét.

- Hát ide figyelj! - mondta vészjósló nyugalommal. - Ha hülyének nézel, ráfizethetsz. Ne hidd, hogy hallucinálok, vagy hogy a lelkipurdalás! Csak az erősebbek törvénye érvényesült. .. Érted?

- Persze - mondta a másik.

- Itt álltak mögöttem, és toporogtak. És én idegbajt kapok, ha dumálok, és mögöttem toporog valaki. Két vénség... Érted?

- Persze. De most tévedsz. Nem volt mögöttem senki.

A szőke egyszerre elvesztette uralmát az idegei felett. Felpattant az asztaltól, s belebújt a füstfelhőbe. Mintha részeg lett volna, úgy botorkált az asztalok között, majd egy perc múlva visszajött.

- Elmentek a rohadtak - motyogta.

- Fogadjunk - mondta a széles vállú.

A szőke felkapta a söröskorsót, és a másik felé csapott vele.

- Elhallgass, te!

A fekete elkapta a kezét, megcsavarta, s a korsó koppanva hullott az asztalra. A szőke fájdalmasan felszisszent, s mintha egyszerre kijózanodott volna, kiröppent a szeméből a vad kifejezés.

A közelben álldogáló pincér észrevette a jelenetet, és az asztalhoz ugrott, hogy megakadályozza a verekedést.

- Fizetni tetszik, kérem? - kérdezte lapátkezeit az asztalra téve.

- Igen, igen - mondta sietve a fekete, és kotorászni kezdett a zsebében.

A szőke az asztal lapjára meresztette a szemét, majd váratlanul a pincérhez fordult.

- Mondja, mester... Az előbb itt állt egy öreglány meg egy öreg ürge... Olyan fekete kabátban meg ócska ballonban. Nem látta, hogy merre tűntek?

A pincér gyanakodva nézett a szőke arcába, amíg eltette a pénzt. A borraival után láthatóan megennyhült, mert a tárcáját összecsukva felhúzta a vállát.

- Nem láttam ilyeneket, kérem. Pedig én aztán mindenre figyelek - mondta jelentősegteljesen.

- Tessék, talán megkérdezni a ruhatárost...

- De hát végül is mi közöd hozzájuk? - mondta a fekete kifelé menet. - Ott álltak és kész.

Aztán meg elmentek. Mi közöd hozzájuk?

- Hát nem érted? Egyszerűen tudnom kell! A fekete cigarettára gyújtott.

- Ha bediliztél, itt a ruhatár... Kérdezd meg, és tűnjünk a fenébe! Én nem tudok otthon elszámolni az időmmel!

A ruhatárban alig egy-két kabát árválkodott, hiszen a meleg levetköztette a járókelőket. Csak az idősebbje vagy óvatosabbja hozta magával a megszokott télikabátot, s akasztatta be a pult mögött unatkozó kislánnyal.

A szőke némiképpen megnyugodva odalépett a pulthoz, és a semmibe meredő lányra nézett.

- Bocsánat - mondta. - Keresünk valakit... Nem tetszett látni?

- Maguk keresik a katonát?

- Nem - mondta a szőke. - Nem mi keressük. Talán valaki más. Mi egy idős nénit és egy bácsit keresünk. A néni fekete kabátban volt, ilyen hosszúban... A bácsi ballonban és fekete kalapban. Az előbb itt álltak maga előtt... láttam, hogy a bácsi pénzt vesz elő. A kislány a háta mögé mutatott.

- Csak ez van reggel óta. Meg két katonakabát. Az egyik, aki üzenetet hagyott a haverjának...

Szóval, biztos, hogy nem maga az?

- Biztos - mondta a szőke. - Nem lehet, hogy téved?

- Mi az istent akarsz tőlem? - kérdezte szemét összehúzáva a lány. - Elvesztetted apukát meg anyukát? Hát megnyugtathatlak, hogy itt nem voltak. Reggel óta itt ülök, na.

A szőke hátat fordított, és kilépett az ajtón.

- Ugye megmondtam - mondta a széles vállú.

- Pedig itt voltak - mondta a szőke.

- Én hazamegyek - mondta a fekete.

- Menj - mondta a másik.

- De... - bizonytalanodott el a széles vállú. - Ugye...

- Oké - mondta a szőke, és bátorítóan intett. - Nem csinálok ostobaságot... Várom. De csak őszig.

Amikor a fekete befordult a sarkon, odaballagott a villamosmegállóhoz.

A járdaszegély széle mellett megfeketedett, tavalyról maradt gesztenye hevert a porban. A szőke, hogy indulatát levezesse, belerúgott a gesztenyébe, s kedvtelve nézte, amint a fekete gömb átugorja a járdaszívet, és átrepül az utca túlsó oldalára.

Követe szemével a gesztenye ívét, s egyszerre úgy érezte, hogy megtántorodik. Az öregasszony és az öregember ott álltak a járdaszíveten, s az ellenkező irányból érkező villamosra vártak.

A fiatalember szinte önkéntelenül lelépett az útestre, éppen hogy csak kikerülte a dudálva feléje vágató autóbust, s szerencsésen elérte a járdaszívet.

Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de érezte: oda kell mennie hozzájuk, közlő a szemükbe kell néznie, és talán még az öreg kabátját is meg kell simogatnia... Egyszerűen meg kell róla győződnie, hogy valóság-e mindez?

S már-már a sínre lépett, hogy a szemközti járdaszívetre ugorjon, egészen az öregek mellé, amikor az ellenkező irányból befutott a villamos.

- A hétszentségit! - káromkodta el magát. - Szépen lelépnek!

Aztán egyszerre megkönnyebbült. A villamos ablakában piros tábla mutatta, hogy garázsba tart a járat, s a vezető hangos csengetéssel jelezte: esze ágában sincs megállni a járdaszívet mellett.

- Most aztán elkaplak benneteket - vigyorodott el a szőke. Megvárta, míg a villamos elhúzott, aztán átugrott a szemközti oldalra.

Mire a másik járdaszívetre ért, a villamos már vagy ötvenméternyire távolodott el tőle. A szőke megesküdt volna, hogy senki sem szállt fel rá, hiszen a vezető nem nyitotta ki az ajtókat.

A járdaszívet azonban mégis üres volt. S végig az egész utcában rajta kívül nem volt senki, csak az eldobott, sárga villamosjegyeket sodorta maga előtt a feltámadó tavaszi szél.

Az áprilisi zápor milyen gyorsan jött, olyan hirtelen abba is maradt. A gyorsan száguldó fekete felhők elúsztak Kőbánya felé, s a nyomukban maradt tócsákban káromkodva vergődtek a járőkelők.

A szőke fiatalember összezsugorította a vállát, s belebámolt az áruház kirakatába. A metró feljárója ütemesen, köpte ki a csoportokban tülekedő embercsordákat, s a rikkancsok egymást túllícitálva kínálták az esti újságot.

A lány előbb látta meg a férfit, mint az őt. Elmosolyodott, belepillantott a kirakat tükrebe, és megigazította a haját. Aztán odalépett a fiú mellé, és megkocogtatta a vállát.

- Halló! Szabad a belépés?

A fiú tettetett ijedtséggel fordult hátra, s arca elé kapta a kezét.

- Még egy ilyen vicc, és befekhetek a saját klinikámra... Már az utcán lépkedtek kart karba öltve, amikor a lány ismét megszólalt.

- Hát akkor hová, doktorom?

A fiú kihúzta karját a lány keze alól, s tréfásan bókolva meghajolt.

- Ahova akarod, tündérkirálynőm...

Ezen a délutánon találkoztak harmadszor.

Hamarosan meg is találták a lány által javasolt éttermet az eldugott kis mellékutcában. A pincérek az ablaknál álltak, és kibámultak a csatakos utcákra. Az apró orgona mellett zöld kabátos zenész cigarettázott, s alaposan végigmérte a lányt, amint megfelelő asztalt keresve végigmentek a termen.

Az unatkozó pincérek közül kelletlenül kivált egy fekete bajuszos, fiatal legényke, s a zenészre kacsintva odakocogott az asztalukhoz.

- Jó napot, uram, csókolom a kezét, nagyságos asszonyom. Parancsolnak?

- Parancsolunk? - kérdezte vidáman a férfi, és ránézett a lányra.

- Én talán... - kezdte óvatosan.

A fiú azonban tiltakozva felemelte az ujját.

- Szó sem lehet róla... Ma jó napom volt. Kérünk először két viszkit szódával, aztán majd még egyszer ugyanezt, aztán majd meggondoljuk... Lehet, hogy harmadszor is ugyanezt. ..

A pincér udvariasan meghajolt. - Kérem...

S ahogy kifelé ment, ismét rákacsintott a zenészre. A lánynak csodára tetszett az egész, de tudta, hogy ilyenkor illik egy kis szemrehányás.

- Ezt nem lenne szabad... - mondta határozatlanul. - Ez nagyon sok pénzbe kerül...

- Ugyan, ugyan - mondta a férfi. - Telik... Ha nem lenne, nem innék viszkit...

- Akkor is... - mondta a lány. - És honnan telik? - kérdezte kíváncsian.

A férfi amerikai cigarettát vett elő, megkínálta a lányt. Rágyújtottak, s lassan kifújta a füstöt.

- A betegektől... - mondta végül.

- Te tulajdonképpen milyen orvos vagy? - kérdezte a lány.

- Pszichoanalitikus... Tudod, mi az?

- Hát... moziban meg a televízióban láttam... Csoda érdekes lehet. Hozzád is csupa öregek járnak, mint Amerikában?

A szőke érezte, hogy nyugtalanság kúszik fel a hát gerincén.

- Azok mondta.

- És csupa, csupa híres ember?

- Hát persze - mondta, és elgondolkozva szívta a cigarettáját.

- És táncdalénekesek?

- Azok is - morogta enyhe ingerültséggel a hangjában, mert valahogy kezdte idegesíteni a beszélgetés.

- Jaj de izgalmas! - mondta a lány. - És... mesélsz róluk valamit? Igazán, csak egyről... Ha a lányok megtudják, megpukkadnak...

- Nem tehetem - mondta a szőke mogorván.

- Nem? Miért nem? - kérdezte a lány csodálkozva. - Izé... orvosi titoktartás. Nem lehet, és kész... Nem hallottál még ilyesmiről?

A lány egyszerre visszavonult, és úgy tett, mintha megsértődött volna.

- A'kkor hát tartsd meg magadnak... Nem is vagyok kíváncsi!

Közben megjött a viszki, ami feloldotta a férfiban támadt feszültséget. Már nem akart semmit, az égvilágon semmit, csak a lányt...

- Azért nem annyira vészes... Vannak alkalmak, amikor nem tudok ellenállni. Amikor azt tehetsz velem, amit akarsz.

A lány belement a játékba. ,

- Csakugyan? És mikor?

- Na ne viccelj! Pontosan tudod te azt! A lány elhallgatott.

- Most mi van? - kérdezte a fiú.

- Semmi - mondta a lány.

- Iszunk még? - kérdezte a fiú.

- Igyunk - mondta a lány.

Először elhessentette a kezét, aztán a lány hagyta, hogy a fiú simogassa a térdét az asztal alatt.

- Azért valamit nem értek - mondta a lány.

- Éspedig?

- Hát... hogy miért pont én kellet neked? A férfi halkán felnevetett.

- Mi van ezen csodálkoznivaló? Szép vagy és fiatal...

- Ez minden ?

- Hát... meg gondolom, okos is...

- Tényleg ez minden ?

- Ez. Miért, még mi kellene?

- Nem tudom - mondta a lány zavartan. - Talán valóban semmi. Csak olyan furcsa. Te orvos vagy. Nekem is van egy ismerősöm... igaz, az csak mütös. Sokat szokott mesélni a kórházról...

- Gondolom - mondta a férfi.

- Csuda hely egy ilyen kórház... És egy fiatal, jóképű orvosnak... Ott vannak az ápolónők, betegek, mindenki. Neked meg a gazdag színésznők... nem hiszem, hogy nagyon finnyások lennének.

A férfi elhúzta a száját.

- Á, csak ezt ne mondd! Olyan ez, mint a csirkepaprikás. Megcsömörlik tőle az ember. Nekem elegendő volt belőlük. Túl vagyok rajtuk... Érted ? Már nem kellene... És a sok pénzzel is mit csináljak ?

A lány érezte, hogy felkúszik benne az öröm.

- Mi mindenben vagy túl? - kérdezte óvatosan.

A férfi nagyképu mosollyal megkocogtatta viszkispoharát az ujjával.

- Mindeneri, na... Mit kell ezen annyit magyarázni? A lány zavarban elhallgatott.

A férfi feljebb csúsztatta a kezét a lány térdén, és közelebb hajolt hozzá.

- És te? Te min vagy túl?

A lány nem vette el a férfi kezét, és érezte, hogy szédülni kezd. A viszkispohár után kapott, s az egészet, ami volt benne, leeresztette a torkán. S csak akkor tolta el magától a férfi kezét, amikor észrevette, hogy a zenész figyelni őket.

Mivel a lány nem válaszolt azonnal, a férfi jó érzékkel taktikát változtatott.

- Beszéljünk őszintén? - kérdezte, és nem tette vissza a kezét a lány térdére.

A lánynak ez valahogy bátorítást adott.

- Beszéljünk - mondta.

- Én már nem vagyok gyerek - mondta a férfi. - Orvos vagyok. Sejtethet, hogy ez mivel jár. Volt feleségem is, csak elváltunk. Gyerek nincs. A lakás az övé maradt. Egyelőre egy garzont bérelek. Nem játszom zsákbamacskát. Feleséget keresek. Megszólítottalak szombaton, mert tetszettél nekem. S az is tetszett, hogy nem játszottad meg magad. Most itt nem ígérhetem meg, hogy elveszlek... Előbb még sok mindent meg kell tudnom rólad. Például azt is, hogy milyen vagy az ágyban.

- Mindenki ezt akarja - mondta kevés meggyőződéssel a lány.

- Te még sohasem akartad... megtudni valakiről? Vagy megmutatni?

A lány a cipőjét nézte, és az asztalterítő rojtjait sodorgatta zavarában.

- Orvos vagyok - duruzsolta tovább a férfi. - Tudom, hogy a szexualitás mennyit számít.

Tudom, hogy nem én leszek az első,.. vagy tévednék?

- Nem - suttogta a lány.

- Hát akkor?

A lány felmérte a helyzetet. Végül is mit kockáztat? Ez orvos, és azt kapja meg a kórházban, akit csak akar... Ha sokáig szívóskodik, esetleg elrontja az egészet. Ezt itt nem lehet etetni

minden maszlaggal. És ha átveri? Ha aztán kirúgja? Mit veszíthet egyáltalán? Lesz egy keserű tapasztalattal több a retiküljében, aminek a keserűségén azért enyhítenek majd valamit az együtt töltött órák.

- Semmi - mondta végül, amikor már mindent eldöntött magában. - Abszolút természetes az álláspontod. És... és én sem szeretem a zsákbamacskát...

- Akkor hát feljössz?

- Csak telefonálnom kell az anyámnak. Ketten lakunk ugyanis. Hogy ne nyugtalankodjék, csak később jövök...

- Drága vagy - mondta a szőke férfi, és intett a pincédnek, hogy hozzon még viszkít. Éppen szájához emelte a poharát, és lopva a lány erős melleire pillantott, amikor az öreg pár belépett az ajtón. Az öregúr most is viseltes ballonját hordta, fekete kalapjának széles karimája láthatatlanná tette az arcát. A néni gumiarca a levegőbe meredt, talán az orgonista feje fölé, a falra.

A férfi az asztalra köpte a viszkít, s meggörnyedve köhögött. Köhögés közben úgy tűnt, mintha az öreg valamit mondott volna az öregasszonynak, aki bólintott, és most mindketten ráemelték tekintetüket. Az öregasszony megcsóválta a fejét, mintha azt mondta volna, hogy ejnye, ejnye!

- Mi történt veled? Cigányútra szaladt? - kérdezte nyugtalanul a lány.

A szőke férfi felugrott, és zsebkendője után kotorászott.

- Láttad? - kérdezte lihegve, és az ajtóra mutatott. Érezte, hogy ostobaságot csinál, de nem tudott uralkodni az idegein.

- Micsodát? - kérdezte a lány, és a termen át ő is az ajtó felé nézett. - Mit kellett volna látnom?

- Várj itt! - zihálta a férfi, és annyira eltorzult az arca, hogy a lány visszahőkölt. - El kell kapnom őket! A pofájukba kell néznem!

Ezzel félrelökte az útjában álló széket, és a kijárat felé iramodott.

A lány arra riadt fel, hogy a körmére égett cigaretta megperzselte az ujjá végét. Egyelőre még sikerült elnyomnia az alattomosan előkúszó gyanakvást, és arra gondolt, hogy talán a szőke betegek szöktek meg a kórházból. Hát persze. Hiszen ideg orvos meg pszichiáter. Biztos valami dilis pali átlépett a korláton vagy a kerítésen. Aztán unottan félrefordította a fejét, amikor észrevette, hogy az orgonista leplezetlen érdeklődéssel feléje bámul.

A férfi átrohant a termen, kilökte a lengőajtót, és már nem is csodálkozott, hogy az előtérben nincs senki. Ügyet sem vetve a W. C. mellett fogpiszkálót rágó pincérre, kiviharzott az utcára.

A csendes őszi eső makacsul permetezte a járdát, és a tócsák tükrében táncot jártak a neonfények. Az égen fekete felhőgomolyagok úsztak, akár azon az estén...

A szőke ökölbe szorította a kezét, és az utca két vége felé lesett. S amikor arrafelé fordította a fejét, ahol a mellékutca a sugárútba torkollott, a sarok mögött mintha megvillant volna valami. Mintha kopott, viseltes ballonkabát szárnyát lebbentette volna meg a szél a házfal mögött.

A férfi gondolkodás nélkül megiramodott a sarok felé. Fogalma sem volt ugyan róla, hogy mit fog csinálni, ha megtalálja őket, bár a legszívesebben azt csinálta volna velük is... De azt is tudta, hogy ez lehetetlen, hiszen éppen amiatt nem tehet semmit. De mégis valami megmagyarázhatatlan kényszer hajtotta előre, hogy megragadja az öreg ballonját, hogy a szemébe nézzen. Hogy valóban meg lehet-e fogni, bele lehet-e tépni abba a ballonba, s hogy valóban szemek-e azok a szemek?

Nem törődött vele, hogy az eső veri az arcát, szétáztatja gondosan fésült frizuráját, hogy a lány esetleg hazamegy szép, nagy, simogatásra érett melleivel... Azon kívül, hogy úzte, hajtotta előre a titok, semmivel sem törődött.

A sugárúton, az árkádok alatt, a kirakatok előtt embertömeg hullámozott, s nem ígérkezett

könnyű munkának bárkit is megtalálni a délutáni kavargásban. A nyitott!, szeme elé tolakodó esernyők mindegyre elfogták a kilátást, s újabb és újabb szitkokat csaltak a szájára.

Az áruház előtt a cipőkkel teli kirakatnak támaszkodott, arcán vízpatakok folytak végig, csapzott haja rátapadt a homlokára. Tüdejéből zihálva tört elő a levegő, érezte, hogy szúrás szaggatja az oldalát, éppen úgy, mint gyermekkorában, ha órákig rúgták a bőrt a Rákos-patak partján.

S aztán egyszerre, már talán nem is annyira váratlanul, ismét megpillantotta őket. Az utca túlsó oldalán álltak, egymásba karolva, látszólag ügyet sem vetve az esőre. Csak álltak, és esküdni mert volna, hogy őt bámulják, rezzenéstelen, már-már nem is emberi tekintettel.

Vad horkantással vetette magát az úttestre, egyenesen a fekete Mercedes kerekei elé. Hallotta, hogy valaki rémülten felsikolt, aztán érezte, hogy rettenetes erő a levegőbe vágja, s egyszerre fejével lefelé látta a világot. A sikoltás és a fékcsikorgás zaján át is hallotta az öreges, reszelős nevetést, amely madárkaromként szaggatta dobhártyáját...

Amikor a duplaszaltó után a talpára esett, az esés lendületét felhasználva átvágódott a túloldalra, és igyekezett eltűnni a tömegben. Érezte, hogy úgy sajog a térdé, mintha kalapáccsal vernék a csontját, de nem volt ideje törődni vele. A félelem és a gyűlölet földöntúli erővel taszította előre.

Mögötte zavaros kiáltozás csapott fel, sípszó hasított a levegőbe, de végül is nem akadt senki, aki megállította volna. S amikor a metró bejáratához ért, már nem kellett attól tartania, hogy bárki is az útját állja. A Mercedes és utasai, a járókelők, a rendőr, mindannyian belevesztek a város forgatagába.

Egyetlen pillantással meggyőződött róla, hogy az esés nem rongyolta szét a ruháját, a térdére azonban nem is mert ránézni. Érezte, hogy a kalapácsok tovább dolgoznak irgalmatlanul, s meg sem állnak addig, amíg csak össze nem törik a csontját.

Aztán ismét működésbe lépett az ismeretlen erő, amely a Mercedes elé vágta. Odavonzotta a mozgólépcsőkhöz, lenézett a végtelen szalagra, amely odalenn, a távoli mélységben, visszafordul ismét felfelé, miután kiöntötte rakományát a peronra. S alig tizenöt-húsz lépcsőfokra tőle, a lefelé haladó soron, ott látta az öreget és feleségét, amint kart karba öltve, egymáshoz simulva lebegtek lefelé.

S valahogy egyszerre hideg, józan elszántság tolakodott a gyűlölettel kevert vakrémület helyére.

- Itt az alkalom - súgta valami. - Most elkaphatod őket! Most nem menekülhetnek!

Felmutatta a bérletét, és a lépcsőre lépett. Az öreg pár mozdulatlanul süllyedt előtte a tömött lépcsősoron, és ő rádöbbsent, hogy elérkezett a várva várt alkalom. S gyöngyöző homlokkal érezte, hogy nem is biztos már annyira benne, hogy valóban a szemük közé akar-e nézni...

Az öregúr akkor hátrafordult, és egyáltalán nem olyan mozdulattal, mintha véletlenül tenné. Hátrafordult, s pillanatnyi keresés, kutatás vagy tétovázás nélkül egyenesen a szemébe nézett. S ez a nézés egyszerre megszüntette a fájdalmat a térdében. Az öreg szeme megcsillant a halványan világító neonfények sugarában, s a fiatalember már biztosan tudta, hogy ezek nem földi szemek, nem normális, élő ember szemei...

Arca elé kapta a kezét, és megtántorodott. Belekapaszkodott a gumikorlátba, amely azonban kicsúszott izzadt keze szorításából.

- Mi történt, fiatalember? Rosszul van? - hallott valahonnan távolról egy hangot, és érezte, amint megszorítják a karját. Felpillantott, s a homályon át fiatal katonára esett a tekintete, aki gyengéden átkarolta, és igyekezett egyenesen tartani.

A szőke erőt vett magán, és nagyokat lélegzett.

- Semmi... semmi - motyogta, s valóban a pillanatnyi rosszullet nyomtalanul eltűnt.

- Nem akar vizet... vagy...? - kérdezte a katona, és még mindig óvatosan a derekán tartotta a karját.

A szőke érezte, hogy meg kell szabadulnia tőle, mert azok, ott, ismét kicsúsznak a kezei

közül.

- Köszönöm... semmi - morogta. - Csak elszédültem a lépcsőn. Máskor is megesett már - s kísérletet tett, hogy lefejtse magáról a kiskatona kezét.

- Most vigyázzon, itt a vége, fuss el véle! - mondta a katona, s a szőke érezte, hogy a legény megemeli és leveszi a lépcsőről. - Vigyázzon, ne menjen közel a szerelvényhez, nehogy aláessen! - hallotta még kísérője hangját, aztán egyszerre magára maradt.

Legszívesebben sírni vagy ordítani szeretett volna. Aztán a falhoz támaszkodott, mert a felismerés súlya vasökölrel vágta mellbe.

"Hiába minden - súgta egy belső hang. - Nem tudod elérni őket... Soha nem tudod elérni őket. Egészen addig... addig..."

- Meddig? - ordított fel hangosan, s nem törődve a feléje forduló, csodálkozó vagy megbotránkozott pillantásokkal, végigrohant a keskeny peronon, és a mozgólépcsőhöz futott. A felfelé haladó szalag tíz-tizenötödik lépcsőjén ismét ott állt az öreg pár, a nő feketében, a férfi kopott ballonkabátban, ódivatú kalapban. Kart karba öltve, egymáshoz simulva, mint a szerelmesek. Aztán az öregasszony hátrafordult, és szürke szeme a szőke férfira meredt. Szája mozgott, mintha mondott volna valamit. Aztán pár pillanat, és eltűntek a kijárat forgatagában. A szőke férfi végigsántikált a kis utcán. Lélekben már letett róla, hogy a lányt még ott találja. Maga sem tudta, hogy egyáltalán miért is ment vissza, talán az esernyőért, bár a viszkik ára nyilván többet tett ki, mint a japán ernyő... Nem töprengett azonban sokat a magyarázaton. Visszament és kész. Az orgonista a lány felé fordulva játszott, ajkán sajnálkozó és mégis hívogató mosollyal. A fal melletti asztalokhoz új vendégek telepedtek, s lila fényű állólámpa világította be az üresen árválkodó táncparkettet.

A lány unottan forgatta kezében a poharát, és kibámult az esőbe. Amikor a férfi leroskadott a székre, nem szólt semmit, csak ránézett, majd folytatta a bámulást.

A férfi érezte, hogy mondania kellene valamit, de a térdében lüktető rettenetes fájdalom elvette minden kedvét. A lány mellére nézett, de most ez sem segített. Cigaretára gyújtott, s az agyát erőltette, hogy mit is találjon ki ennek a nőnek, amikor a lány visszafordult és megszólalt. A szavaiban alig volt neheztelés, talán csak valami enyhe szemrehányás.

- Ezután mindig így megy majd?

- Micsoda? - kérdezte a férfi.

- Hogy csak felugrasz és eltűnsz...

A férfi nem tudta, hogy mit válaszoljon.

- Nézd... - kezdte volna, de a lány leintette.

- Tudom, tudom... Ne fáraszd magad. Az orvosi titoktartás...

- Hogy... micsoda? - kérdezte ostobán a férfi, és érezte, hogy agyában lassan, olajozatlanul forognak a kerekek.

- Hát a diliseid - mondta a lány, és elmosolyodott. - Csak nem akarod bemesélni nekem, hogy nem valami páciens bukkant fel, akinek nem lett volna szabad felbukkannia. Megértem... ha egyelőre még szokatlan is. És... sokszor előfordul?

A férfi érezte, hogy megkönnyebbül, és lassan visszatér az ereje. Csak a térde ne fájna ilyen kegyetlenül...

- Mit is tagadjam - kapott az alkalmon, és mosolyogni próbált. - Hát...

- Hát az csuda muris volt, ahogy elrohantál... Mintha kísérteiét láttál volna. Mi az isten csudája van megint veled?

A férfi legyőzte a szeme elé hulló sötétséget, amit a kísértet szó hívott elő, s már csak egyetlen gondolat foglalkoztatta. Hazavinni magához, és beletemetkezni ennek a lánynak a fiatal testébe. Elfelejtetni mindent, megszabadulni mindentől, de elsősorban tőlük. S valami babonás hit támadt benne; ha befekteti az ágyába a lányt, azok soha nem fognak többé visszatérni, nem lesz erejük visszatérni, megakadályozza az ő fiatal testük, a szerelemhez és az élethez való joguk... És most csak elmenni, menni azonnal, mielőtt még... Igen... Mielőtt

még azok visszajönnének!

Intett a pincérnek, hogy fizetni szeretne, és visszatette a kezét a lány térdére.

- Hát akkor, megyünk? A lány mintha megremegett volna, s bőre tüzelni kezdett a keze alatt.

- Menjünk - mondta engedelmesen.

"Csak el innen, el... Hol van már az az átkozott pincér? Minél előbb... Azt akarom, hogy ne legyen többé hatalmuk felettem!" - gondolta, s már egyáltalán nem erotikus vágy hajtotta a lány felé, hanem a megszabadulás vágya, a feloldozás utáni vágy és a félelem.

A pincér odajött az asztalhoz, és a férfi fizetett. Derekas borraivalót nyomott a fizető markába, és a lány hitetlenül konstataálta, hogy a viszkik ára a borraivalóval együtt több, mint félhavi fizetése.

Csak most nem elhülyéskedni... Ha ez megvan, megfogtam az isten lába szárát. Csak rájöjjek, hogy mi kell neki az ágyban... Istenem, segíts! Drága jó Istenem, segíts!

A férfi felemelte az esernyőt, és már-már felemelkedett, amikor a lengőajtó kinyílt, és huzat csapta meg a lábukat. Az ajtóban egyelőre nem állt senki, s más nem is törődött az egésszel, csak ő meredt jeges borzadállyal a bejárat felé. Várta, hogy az öreg pár belopakodjék a terembe, feketén, mint a varjak, görnyedt nyakkal, mint a dögkeselyűk...

Aztán az ajtó ismét meglebbent, s a férfi szinte megkönnyebbülve látta, hogy egyenruhás rendőrök lépik át a küszöböt, mögöttük pedig jó néhányan civilben. Látta, amint egy adott jelre szétoszlanak az asztalok között; az egyenruhások sapkájukhoz emelik a kezüket, és megkezdődik az igazoltatás.

A szőke férfi megkönnyebbülten fellelegzett, majd egyszerre mintha megállt volna a szívverése.

"A jószagú szentségit! Még éppen ez hiányzott..." - s szinte érezte, hogy a lány feszes mellei és kemény combja

örökre kibújnak a tenyerei alól.

Egy vörös hajú rendőr, csíkos tavaszi kabátban odalépett az asztalhoz, és udvariasan biccentett.

- Jó estét kívánok! Elnézést a zavarásért. Ellenőrzést tartunk, kérem szépen a személyi igazolványokat!

"Isten veled, mucikám" - gondolta a szőke, és azon töprengett, mi történne, ha letagadná az igazolványát, vagy ha mondjuk, azt mondaná, hogy otthon felejtette. Nem, ez lehetetlen. .. Az ő helyzetében játék a tüzzel. Játék a halállal... Arról nem is beszélve, hogy az igazolvány itt van a tárcájában, és ha megtalálják, gyanút ébreszt...

A lány közben kivette igazolványát a táskájából, s a rendőr felé nyújtotta. S amikor elhangzottak a rutin kérdések, és a lány unott, kedvetlenül udvariatlan hangon válaszolt, a férfi érezte, hogy lebukott... .

Aztán rá került a sor.

"Mentsük, ami menthető" - gondolta, és átnyújtotta az igazolványát.

- Neve? - kérdezte a vörös hajú rendőr.

- Ott van benne - mondta, és szinte segélykérően a rendőrrre mosolygott.

A vörös hajú nem értette ugyan a mosoly értelmét, de kötelességszerűen visszamosolygott.

- Én azért inkább magától szeretném hallani mondta még mindig mosolyogva.

Megmondta. Persze a doktori cím nélkül. Aztán az anyja neve, majd a többi adata következett. A rendőr tovább lapozott, s a férfi lélegzet-visszafojtva figyelt. "Megúszom, megúszom" - ujjongott benne valami.

- Munkahelye? - kérdezte végül a rendőr.

- Magasépítő vállalat - nyögte ki az igazi nagy vesztesek megadó sóhajával.

- Foglalkozása? - lapozott tovább a rendőr. A férfi reménykedve hallgatott.

- Nos? - kérdezte felpillantva a rendőr.

- Ács... és betonozó... szakmunkás.

- Rendben van, kérem - mondta a rendőr, és összecsukta az igazolványt. - Köszönöm. És további jó szórakozást...

Csendben ültek, amíg a rendőrök ki nem mentek a teremből.

- Te szemét! - mondta a lány. A férfi hallgatott.

- Te pitiáner szemét! Te tetű! A férfi még mindig hallgatott.

- Én marha! Majdnem megettem a jó fellépésedet. De hát ilyen az én formám... Ha belegondolok, hogy majdnem lefeküdtem veled, kiráz a hideg!

- Tűnj el! - mondta a férfi.

- Majd ha végigmondtam, amit akarok... Tudod, mi vagy te? Egy vacak lumpenproletár! S ahogy végignézek rajtad, még impotens is lehetsz... Te ocsmány tahó!

A férfi felemelkedett, hogy megüsse a lányt. A lány azonban, anélkül hogy hátrahökkent volna, a szeme közé nevetett.

- Csak üss meg, rajta! Még itt vannak a zsaruk, örülnek majd, ha elkapnak egy tetű szélhámost! Legalább javítod a statisztikájukat. Na! Mire vársz? Üss meg, te tahó!

A férfi még idejében visszafogta magát. Ha megüti, elkapják a zsaruk... Vesztett és kész.

- Oké! - mondta, és torz mosoly jelent meg az arcán. - Feladom. Nem vagyok jó szériában, úgy látszik... Neked meg azért búcsúzóul adok egy tanácsot. Ha legközelebb fogsz magadnak egy igazi orvost, csak a didijeidet mutogasd, és ki ne nyisd a szád... mert kiesik rajta a kapanyél!

Amíg átment a termen, hátában érezte az orgonista kárörvendő pillantását, s még az ajtó előtt állt, amikor felbúgott a "Mindenkit elfelednek egyszer". S akkor arra gondolt, hogy micsoda kéjes örömmel vágná bele szekercéje élet előbb a lány, majd az orgonista homlokába.

Az utcán még mindig finoman szitált az eső, s az áruház kirakatában nyuszizenekar játszott harsogó gyermekdalokat. Az autók vadul túlköltek, s a tavaszi este rázuhant a városra, - Most miért nem jöttök? Vedd fel a koszos ballonodat, és állj elé! Mondd a pofámba, hogy értem jöttél! Na! Mire vársz?

Észre sem vette, hogy hangosan beszél, és a járókelők csodálkozva megfordulnak utána.

Fentről, a magasból másnak tűnt a város. Az alacsony, piros tetejű házak úgy bújnak az óriási panelfalakhoz, mint kiscsirkék a kotlós oldalához. Messze a folyó ezüstszalagján túl hegyek köszöntötték a szürke subába burkolódzott várost. Villamos kanyargott a keskeny utcákon, s a tizen-valahányadik emelet körül már csak olyannak hallatszott a város zaja, mint az álmában egerésző macska halk dorombolása.

A szőke férfi mélyet lélegzett, és kivette az utolsó szöveget a szájából. Baltájával nagyot húzott a zsaluzatra, aztán elégedetten körbejártatta tekintetét. A nap vakítóan sütött, perzselő melege izzadságban fűroasztotta testét a kék overall alatt.

Óvatosan körülnézett, hogy látja-e alulról valaki, aztán cigarettára gyújtott. Nyitott tenyere alá tartotta a cigaretta . paraszát, mint régen az intézetben, majd az iparitanuló-otthonban. Az ég felé fújta a füstöt, s ha békességet nem is, de valamelyes nyugalmat azért érzett.

Pedig kora tavasz óta, amióta elszalasztotta azt a lányt, igazán nem volt könnyű az élete.

Mintha csak megbabonázták volna... Semmi, a világon semmi sem sikerült. S ha azóta az öreg pár ismét megjelent volna, biztosan az ő nyakukba varrja pechjét. Átkozott vesztő széria! Ha babonás lenne, talán arra gondolna... De nem. Nem babonás és kész. Kísértetek meg ilyen marhaságok nincsenek. Jó, hogy egy hónappal ezelőtt nem taposta laposra az a rohadt Mercedes, vagy ő maga nem csinált valami ökörséget... Szerencse, hogy nem dilizett be. A két öreg azóta nem jelentkezett. Hát persze. Miért is jelentkezett volna? Túlfeszített idegei játszottak vele csupán. Ártalmatlan két marha! Merő véletlen, hogy annyiszor az útjába akadtak... Nem csoda, hogy azok után kicsit megbillent az egyensúlya... Elégedetten elmosolyodott, és hanyatt feküdt egy betonelemen. Feje felett a nap, alatta a nyüzsgő város ezer lehetőséggel s rengeteg pénzzel, amelyből azért neki is jut... Főleg, ha hozzányúl ahhoz a pénzhez...

Az öregasszony és az öregember a teherliften jöttek felfelé, amelyen pedig szigorúan tilos volt a személyszállítás. Egymásba karoltak, mint a szerelmesek, s az öregasszony az öregember vállára hajtotta a fejét. A kilencedik emeletnél megállt a lift, ők kiszálltak, és ha odafigyelnek, meghallhatták volna a kiáltozást odalent.

-Az isten látott ilyen! - káromkodott valaki. - Direkt szólok, hogy trógerolom a cementet, erre valaki szórakozik a lifttel! A szentségit magának, Lajos bácsi, hát nem megkértem rá, hogy ne vigye el addig senki, amíg ide nem hordom a cementet!

- Ezt ugyan nem vitte el senki - mondta egy öreges hang sértődötten. - Hiszen itt ülök én... el nem mozdultam egy percre se. Még a pipám sem tudom meggyújtani. Itt van e!

- Akkor meg hol a francban van az a lift?

- Nem tudom én azt - mondta az öreg, és feltehetően megvakarta a fejét. - Az előbb még itt volt...

- Itt volt, itt volt - békétlenkedett a másik -, csak a nyugdíjasokkal ne kellene gatyázni! Valaki csak megnyomta a gombot?

- Azt ugyan senki - mondta az öreg.

- Akkor legalább hívja már le, mert addig dumálnak, amíg megköt a cement - mondta egy harmadik hang. - Valaki biztos nem bír ellenállni, ha gombot lát...

A lift halk kattanással megindult lefelé, és az öregasszony és az öregember magukra maradtak az emeleten. Felettük vékony betonlépcső vezetett az égnek, s a lépcső lapjai között odalátszott a város.

Az öregasszony az öregemberbe karolt, és egyetlen szó vagy pillanatnyi megtorpanás nélkül megindultak felfelé. Láruk remegés nélkül lépkedett a keskeny lapokon, és a magasban fújó szél meglebbentette az öreg ballonjának szárnyait.

Amikor felértek a legfelső szintre, úgy látszott, természetesnek veszik, hogy a szőke férfit ott találják. Egymásra néztek, majd a messzeségbe, mintha megejtette volna őket is a város szépsége vagy a magasság varázsa.

Az öregasszony az arcát a nap és az ég felé fordította, és felsóhajtott. Az öregember megszorította a kezét, mintha bátorítaná, majd a szundikáló férfihoz lépett, az arcába nézett, és megcsóválta a fejét. Aztán jóval hátrább ment, körülpillantott, és végül megtalálta, amit keresett. Lekapcsolta az alvó férfi biztonsági övének karabinerjét a betonvasról, amihez odaerősítette, s a kötélvéget a betonpadlóra dobta.

Az öregasszony ezalatt a szőke férfihoz tipegett, és felemelte a feje mellé tett védősisakot. Közel tartotta rövidlátó szeméhez, és mintha csak valamiféle írást keresne rajta, ott tartotta, egészen az orra hegyénél, hosszú másodpercekig. Aztán lassú, öreges mozdulattal lehajította a mélységbe.

A sárgára festett sisak pedig kacsázó repüléssel hullott egyre lejjebb, és hangos kongással vágódott be az egymásra rakott betonvasak közé.

- Mi az úristen van már megint?! - ordította valaki a mélyben. - Mi potyog odafentről ?!

- Valami sárga - mondta valaki. - Itt repült el az orrom előtt... Ha időbb jön, agyonüt.

Valahova ide esett a vasak közé..

- Éppen olyan volt, mint egy sisak. Biztosan valaki leejtette a sisakját...

- Hát ha valakit kókuszon talál...

- Rajtatok meg mért nincs sisak?! Hányszor kell még mondanom?

- Lajos bácsi, hol van a lift?

- Nyomom, nyomom, de nem jön.

- Ha nem jön, akkor felmegy érte! Jól vigyázzon, isten az atyám, nem viccelek! Magára bízták, vagy nem? Ha valaki hülyéskedik, és maga hagyta, menjen is fel érte! Biztos nyitva hagyták az ajtót...

- Hogy hagyták vóna? Én mondom, hogy üres volt a lift...

- Papa! Csalja le a liftet, vagy menjen fel érte! Vagy legalább csengessen fel, hogy az, aki

fenő van, csukja be az ajtaját.

A szőke férfi türelmetlen csengetésre ébredt. Valahol alatta, valószínűleg a lift végállomásánál szolt a csengő hangosan és türelmetlenül.

Megdörzsölte a szemét, és kinyújtózott.

"Csak csengessetek - gondolta. - Nekem mára lejárt a munkaidőm!" - aztán kotorászni kezdett a sisakja után.

S amikor felült és felfogta, hogy mi történik körülötte, már másodpercek óta üvölthetett, mint a haláltusáját vívó állat. Üvöltött és üvöltött megállás nélkül. Halántékán, vastagon kidagadtak az erek, és kitátott szája mellett a rettegés könnyei folytak le az arcán.

Aztán anélkül, hogy eszénél lett volna, egyetlen mozdulattal kirántotta övéből szekercéjét, szétterpesztette a lábát, és előrenyújtotta két kezét.

- Most a kezemben vagytok! Most megöllek benneteket! Most... akármik is vagytok... nem ússzatok meg élve! - kiáltozta, és egyre csak előretartotta a szekereét reszkető kezében.

Aztán egyszerre elhagyta az ereje. A szekerce lekonyult a kezében, ő maga áthajolt az alacsony fakorláton, és száján sugárban szökött ki a hányás. A görcs ott rázta az iszonyú mélység szélén egészen addig, ameddig ki nem ürült a gyomra.

Akkor ismét visszafordult a másik oldal felé, borzasztó reménységgel a szívében. De a két öreg csak ott ült mozdulatlanul egy betonelemen; üvegesen csillogó szemüket a levegőbe meresztették, és lágyan mosolyogtak.

A szőke férfi előretartotta a szekereét, és érezte: itt az alkalom, hogy végérvényesen megszabaduljon tőlük. Akár az élete árán is! De közelebb menni egyszerűen nem, mert hozzájuk. Nem úgy, mint akkor...

Aztán egyszerre, valami ismeretlen erőnek engedve, meglendítette a szekereét, és az öreg felé dobta. Hallotta a levegő sziszegését, látta a sárgásbarna nyelet, amint a vasfejet az öregember teste felé kormányozza. Aztán a szekerce, megtalálva a rést a két öreg között, belevágott a kéklő égbe, majd megfordult, s szárnyaszegett madárként hullott lefelé...

A két öreg, mint akik megunták az üldögélést, felemelkedtek, és az öregember szorosabbra húzta magán a ballonját.

Belekarolt az öregasszonyba, és lassú, nyugodt léptekkel elindultak feléje...

A férfi érezte, hogy ismét üvöltés tör ki a torkán. Szeme lázasan kutatót valami után, amibe belefogódzhatna. A lefelé vezető lépcső azonban már a lassan közeledő öregek mögé került, és nem volt semmi egyéb előtte, csak a feneketlen mélység.

Később maga sem emlékezett rá, mikor vetette le magát a tetőről. Fél pillanatig fejével maga alatt látta a sárgán tekergő villamosokat, és a piros háztetőket, mint az ejtőernyős. Aztán iszonyú rántást érzett, s valahol az ég és a föld között maradt lebegve.

Csak azután, amikor biztonságban volt a földön, ott mondták neki, hogy akkora szerencséje volt, amekkora csak egyszer akad az életben. A kikapcsolt biztonsági öv kampója ugyanis végigcsúszott a betonpadlón, és mielőtt a zuhanó férfi után hullott volna, beleakadt egy betonelem felfelé kunkorodó vasvégébe. Így aztán ott maradt lógva a levegőben, félig ájultan a rémülettől és az esés erejétől. Úgy rémlett, hogy az öregember még utána is nézett, és mintha megpróbálta volna a kampót kiakasztani a vashorogból. Ballonjának szárnya meglebbent a feje felett. A szőke férfi akkor behunyta a szemét, és azon túl már nem emlékezett semmire.

Már a lezuhanó szekerce is meglehetősen riadalmat keltett odalenn. Közvetlenül a sisak mellé, a betonvasakból rakott halom oldalának vágódott, majd éles csattanással megperdült a vasakon, betörte a felvonulási épület ablakát, s lehullott a művezető előtt a padlóra. A szobában tanácskozók halálra váltán meredtek az égből érkezett baltára, aztán a művezető harsány ordítással kirohant a szobából.

- Az úristenit neki! Én ma megölök valakit! Ki örült meg?... ezzel a... Ezzel a...

A liftkezelő felfelé mutatott az égre.

- Valaki ledobta... az előbb meg egy sisakot! - Micsoda? Hát elment az eszük? Ebből fegyelmi lesz!

Valaki meg fogja ütni a bokáját! Ha itt valaki feldobja a talpát, az egész banda velem együtt mehet a síttre! De én azt nem várom meg! Esküszöm, felmegyek és bevágom Kőbánya közepébe! A rohadt anyját! Ki van odafenn?!

Még mielőtt választ kaphatott volna az öregtől, felbukkant a targoncás is, arca csupa cementpor, és izgatottan mutogatott felfelé.

- Itt valami gáz van! Az öreg az előbb azt mondta, hogy valaki megfújta a teherliftet. A cementet akartam felvinni, a lift meg eltűnt. Erre leesik a sisak, most meg a balta. Én nem is csodálkoznék, ha valaki jönne utánuk...

Ebben a pillanatban harsány ordítás hallatszott fentről, mintha az égből jött volna, az isten trónusa alól, valami olyasmi, mint amikor a megdühödött égi góré kivágta a mennyből Lucifert.

A felvonulási épületből mindenki kitódult az udvarra; néhány felírólány, két gépkocsivezető a központból és a gyakorlaton levő műszaki egyetemisták.

A fájdalmas, már-már nem is emberi üvöltés beléjük fagyasztotta a szót. A mindenért felelős művezetőt földhöz ragasztotta a rémület; megérezte, hogy hamarosan szörnyű tragédia következik be, amely, ki tudja, mivel jár majd... Temetéssel, bírósággal, felelősségtologatással...

- Most a kezemben vagytok! Most megöllek benneteket! Most, akárhik is vagytok, nem ússzatok meg élve! - hallották a kiáltásokat.

- Jézusom, Lajos bácsi! - kiáltotta egy lány, s felfelé mutatott. - Ott lóg valaki!

S valóban, onnan, ahol álltak, eléggé nehezen látható helyen, egy ember lógott fejjel lefelé a biztonsági kötélén, lábai rángatóztak és egyre üvöltözött.

- Most nem ússzatok meg élve! Most elkaplak benneteket! Hol a baltám! Megöllek!

- Atyavilág! - ordított valaki. - Ez felakasztotta magát! A művezető azonnal átlátta a helyzetet. Elrántotta szemét a kapálódzó lábak látványától, és akkorát ordított a mellette álló egyetemistára, hogy az csaknem hanyatt esett a rémülettől.

- Imre! Azonnal hívja a rendészetet! Gyula, Sanyi utánam! Fennakadt a biztonsági övön!

Mivel a lift továbbra sem méltóztatott engedelmeskedni a hívásoknak, a három férfi gyalog iramodott a tetőre. Körülbelül a harmadik emelet táján járhattak már, amikor a teherfelvonó lassú süllyedéssel megjelent a felettük levő emelet magasságában.

A művezető áthajolt a korláton, és leordított a felfelé bámulóknak.

- Lajos bácsi! Nyomja be a gombot! Megindult a lift!

A felvonó azonban halk duruzsolással tovább süllyedt a földszint felé, ügyet sem vetve a harmadik emeletre.

A művezető érezte, hogy verejtek ömlik végig a hátgerincén.

"Az istenit neki, ennek már fele se tréfa! Ebből rendőrségi ügy lesz!" - gondolta, és ismét áthajolt a korláton.

- Emberek! Álljanak oda a lifthez! Vegyenek fel betonvasakat! Ha valaki van benne, kapják el... Ha okoskodik, csak csapják fejbe jól az én felelősségemre.

Ebben a pillanatban a lift zökkenve leérkezett a földszintre.

A két legbátrabb egyetemista, kezében jókora vasdarabbal, két oldalról a felvonóhoz lépett, aztán az egyik erőteljes rúgással betaszította az ajtót. A hátuk mögött felhangzó éles sikoltásra hátraugrottak, és halálra vált arccal emelték fejük fölé a vasat. Aztán kiderült, hogy egy bérletszámoló kislány ájult csak el, s az utolsó pillanatban még elvisította magát. A fiúk a lifthez léptek, majd rövid habozás után egyikük bedugta a fejét, s szinte azonnal ki is húzta.

- Üres... Isten bizony üres - mondta szinte csalódottan.

- Mi van? Elkaptátok? - hallatszott felülről a kiáltás.

- Üres... Senki sincs a liftben! - hallotta a művezető.

- Nyomás felfelé! - adta ki akkor a jelszót, s erejüket összeszedve futólépésben megindultak a tető felé.

A szőke férfi a kocsmasztalnál ült, előtte söröskorsó, és a füst is éppen úgy betakarta a szomszédos asztalokat, mint akkor, amikor azok először felbukkantak. Most is társát várta, a fekete, széles vállút, aki valamilyen okból alaposan késett. A szőke a söröskorsóba bámult, s szinte kívánta, hogy társa előtt is jelennének meg azok, s csinálnának vele valamit.

Amióta kilépett a munkahelyéről, se pénze nem volt, se nyugalma. Bár ők többé nem mutatkoztak - mintegy két hete már - tudta, hogy biztosan visszatérnek. Ezekről nem szabadul meg soha!

A széles vállú megdöbbsen, amikor megpillantotta a szőkét. Amióta utoljára találkoztak, szinte évtizedeket öregedett, arcán megsárgult és megráncosodott a bőr; a koponyaacsontok elősejlettek arca alól. S a széles vállúnak iszonyú érzése támadt. Mintha halálfej nézett volna rá a söröskorsó felett... A szőke vérekes szemével futólag rápillantott, s a széles vállú azonnal észrevette, hogy a szőke kezében remeg a cigaretta. Ezért aztán igyekezett úgy viselkedni, hogy a szőke bátorságot meríthessen megjelenéséből.

- Hello! - mondta hanyag nemtörődomséggel. - Mi a baj, kispajtás? Berezeltünk?

A szőke remegő kézzel szívott a cigarettájából, s nem köszönt vissza.

- Lelki problémáid vannak, vagy anyagiak? - kérdezte a fekete, majd ő is rágyújtott. - Azt véltem kivenni a telefonból, hogy valami bajod van. Na gyerünk, elő vele!

- Hol voltál? - kérdezte a szőke.

A másik mintha egy másodpercig mérlegelte volna a válasz lehetőségét, pillanatnyi habozás után válaszolt.

- Izé... fel kellett öltöznöm. Építkezem.

- Abból a pénzből? - kérdezte a másik. A széles vállú zavarba jött.

- Ha arra gondolsz, hogy megfűjtam a pénzed, tévedsz. De figyelj csak ide! Értsd meg, köztünk állati nagy a különbség... Hogy is magyarázzam el... Nekem családom van.

Gyerekek... Érted? Az asszony is keres. Senkinek nem tűnik fel, ha építkezem. Aztán felvettem falból kölcsönt is. A régi kéglit meg piacra dobtam. A kutjának sem tűnik fel, hogy mennyi dohány megy bele. De te... Már ne is haragudj. Azonnal szemet szúr, ha kiveszel a zsebedből egy milliót... Érted? Ha meg a részedre gondolsz, légy nyugodt. Megvan az utolsó fillérig. Légy nyugodt, nem nyúlok hozzá! Most is adok belőle, ha kell. Majd felírom. De könyörgök, értsd meg, nem lehet az egészet...

A szőke nem szólt, csak a korsóba bámult.

- Mire esküdjek? Amire csak akarod. Nekem nem kell a pénzed, csak majrézok, hogy lebukunk...

A másik még mindig hallgatott.

- Különböző jó hírem-is van - mondta a fekete. - Az ékszereken az ősszel túladunk. Már megvan hozzá az összeköttetésem. Kiviszik Hollandiába... S valaki megígérte, hogy ha kell, útlevelet is szerez. Ha esetleg... ki akarnál menni. Melót is tudna szerezni odakinn. A pénzből meg nyugodtan megélhetnél ... Na... mondj már valamit!

- Nem a pénz miatt jöttem - mondta a szőke.

- Hát akkor mi miatt?

- Otthagytam a melót... - Az építőket?

A szőke bólintott.

- De miért? Történt valami? Valami munkahely azért kell... Mi történt?

- Odajöttek... azok...

A fekete arcát halálos sápadtság öntötte el.

- Kik? A rendőrség?

A szőke megcsóválta a fejét.

- Á, nem... ők, azok... az öregasszony meg az öregember - s láthatóan megborzongott.

A másik fürkészve pillantott rá.

- Már említetted a múltkor is a telefonba... Nem gondolod, hogy orvoshoz kellene menned? - de alighogy kimondta, már be is látta, hogy örülséget javasolt.

A szőke elfintorította az arcát.

- Hogy kiszedjenek belőlem mindent? Elaltatnak vagy hipnotizálnak, vagy mit tudom én... Én meg szunya közben kiköpök mindent. Ébredni aztán már a Markóban fogok...

- Persze - mondta a másik.

- Ezek ki akarnak nyírni!

A fekete aggódva rágta a körmét.

- Ki akarnak nyírni és kész... Nincs mese! Amikor először meg másodszor megláttam őket, azt hittem, c

sak majrészom amiatt. Aztán jött az az eset a csajjal. Mert nem volt véletlen... nem vagyok hülye. Ott ülök a nővel, ette a szövegemet, mint a parancsolat, és akkor megjöttek. Én meg elvesztettem a fejem, és üldözni kezdtem azt a két... Eltűntek előlem a metróállomáson...

- Tiszta véletlen lehetett - mondta a fekete.

- Nem vagyok hülye - mondta a másik. - Előbb egy autó akart kinyírni... Érted? Nézték az utca túlsó oldaláról, én meg kirohantam az útestre. Egy Merci elkapott, és kivágott a járdára, mint a... és ez volt a mázlim. Akkor láttam őket eltűnni a metróban. Erre utánuk rohantam. Lent elvesztettem őket... S aztán láttam, hogy mennek felfelé. Érted? Anélkül hogy felszálltak volna, visszamentek, ahonnan jöttek...

- Rossz megállóban mentek le - mondta a fekete.

- A metróban nincs rossz megálló... Aztán alighogy visszamentem, igazoltatás...

- Atya világ! - mondta a másik.

- Lebuktam a csaj előtt... Éppen hogy csak le nem köpött.

- Gondolod - kérdezte óvatosan a másik -, hogy azok a rendőrség emberei?

- Akkor miért hagytak futni? Aztán a munkahelyemen. De te úgysem hiszed... Bekötött övvel elaludtam, erre feljöttek, kikapcsolták az övet, ledobták a sisakomat... Aztán cáak jöttek felém... Majdnem kinyírtak!

A feketének verejték gyöngyözött a homlokán.

- Lehet, hogy mégis a hekusok ?

A szőke vérekes szemeit a másikéba fúrta.

- Te! Hiszel te a kísértetekben?

- Micsoda? Marhaság! - mondta a másik.

- Eddig én is úgy gondoltam... most azonban...

A fekete mohón belekortyolt a frissen érkezett sörbe.

- Pihened kellene - mondta végül. - El kellene utaznod. Majd adok pénzt. A Balatonra vagy akárhova...

- Oda is utánam jönnek - mondta a szőke.

A fekete elgondolkozva húzta össze a szemöldökét.

- Tudod mit? - mondta aztán. - Menjünk együtt. Majd elboronálom valahogy. Bár most ez az építkezés... Na de mindegy. Most ez a legfontosabb. Leruccanunk a Balcsira. Jó brahikat csinálunk, felkapunk egy-két csajt, és elfelejtetted az egészet.

- Azt hiszed, örült vagyok ? - kérdezte a szőke.

- Á, fenét. Csak valami érzéki csalódás... Hiszen te végeztetted a... munka nagy részét. Ne is fecsegtünk tovább. Kimegyünk a Délihez, és megnézzük a vonatokat! Holnap akár indulhatunk is!

Az autóbusz az Erzsébet-hídon haladt át, a szőke a Dunát bámulta. A sárga, árvízszínű hullámok ütemesen paskolták a parti lépcsőket, és némelyikük, dagadtra feszülve a bőségesen érkező utánpótlástól, ki-kicsapott a lezárt rakpartra. A sétányokon tömegével álltak a

kíváncsiak, és ráérősen latolgatták, vajon a homokszínű hullámok elöntik-e a rakparton lustálkodó kamionokat.

A szőke elvette szemét a hullámokról, és előretekintett a szinte üres autóbuszban. S egyszerre ismét kitört szájából az állati üvöltés, és egész testét rázni kezdte az iszonyat görcse.

A busz vezetőfülkéjében, a plexiüveg elválasztó fal mögött ott ült az öregember, kezében a volánnal; fejét oldalra fordította, s üvegesen csillogó szemével a hullámokra meredt. Mellette pedig, a sebességváltóra hajolva kuporgott az öregasszony, kis fekete prêmes kabátjában, és hátrafelé lesett, az utasok felé. S a szeme, szemgödrébe süppedt csillogó madárszeme az övét kereste gyilkos makacssággal. Arcán fenyegetés, leplezetlen fenyegetés bujkált. Aztán elmosolyodott, és előbb a hullámokra, majd vissza, órá nézett.

A szőke egyszerre megértett mindent. Üvöltve felpattant a helyéről, nem törődve a másikkal, aki rémült kiáltással utána vetette magát, feltépte a sofőrfülke ajtaját, félretaszította az öregasszonyt, s megkísérelte magához ragadni a víz felé rohanó busz kormányát.

A gimnazista az életmentő emlékérem átadásakor ezt mondta az újságíróknak:

- Hát sokra aztán igazán nem emlékszem... Amikor a Tibi leszállt, nem maradt mellettem senki. A két kislány előttem ült, és folyvást kuncogtak valamin. Éppen elő akartam venni az Autó - motort, amikor valahol mögöttem elkezdett ordítani az a szőke, farmeros krapek, a másik meg belekapaszkodott, és ott balhéztak közepén. Aztán a szőke lecsapta a másikat, és beugrott a sofőrhöz. Akkor én marhára meg voltam ijedve, de moccanni sem tudtam a rémülettől... A szőke krapek meg csak rángatta a kormányt; a sofőrt, azt nem láttam, mert félig be volt húzva mögötte a függöny... Aztán a busz áttörte a korlátot, és beleestünk a Dunába. Most emlékszem csak rá, hogy a vezető alighanem esés közben kinyithatta az ajtókat, mert amikor a víz kezdett bejönni, ott volt előttem egy nyitott ajtó. Erre én kiúsztam... Hát persze. Elég jól úszom, a Csasziban is szoktam... Már a víz tetején voltam, amikor észrevettem, hogy a két kis csaj ott van a kezemben. Komolyan. Mintha csak valaki odanyomta volna őket. Így aztán kicibáltam őket a partra... Tulajdonképpen a matek házi feladatokat sajnálom a legjobban. Ott maradt a víz alatt, pedig három órát melóztam rajta, és mind a négy példát megcsináltam. Tök egyedül.

- Azért valami nem stimmel ebben az ügyben - mondta a szemüveges újságíró az idősebb kollégának, amikor kiértek a térre, ahol öregasszonyok stanecliből etették a galambokat. - A srác nem vett észre semmi különöset. Ő kiúszott a kislányokkal együtt. Az a szőke, aki huzakodni kezdett a sofőrrel, belefulladt a társával együtt... a holttestüket meg is találták. Egy autóbusz haladt át éppen a téren, s hangosan csattanó utógyújtása a háztetőre kergette a galambokat.

- Csakhogy - folytatta az újságíró -, a sofőrnek se híre, se hamva...

- Majd kikotorják - mondta a másik.

- Lehetséges. De ha hozzávesszük, hogy az autóbust úgy kötötték el a végállomásra, és menetrend szerint közlekedett ugyan, de menetrenden kívül... Már csak arra lennék kíváncsi, hogy ki vezette azt a buszt?

Az ezüstruhás fiatalember magához szorította a lányt, amikor végighaladtak az alagúton. Felettük piros színű fények indultak előre, a szabad szemmel nem látható messzeségbe, s a nyalábba fonódó sugarak biztosan mutatták nekik az utat. Az alagút végén levő ajtó halk kattanással tárult fel előttük, amikor előbb a férfi, majd a lány bedugták vékony fémlapjukat az ajtó melletti nyílásba.

A vörös fényben égő helyiségben magas asztal mögött idősebb férfi trónolt; jöttükre örömteli mosollyal felemelkedett, hátralökte gömbölyű székét, és a kezét nyújtotta.

- Jöjjön csak, őrnagy... és maga is hadnagy! Üljenek le! Hát először is gratulálok! Megkaptam a jelentésüket...

A férfi és a lány egymásra mosolyogtak.

- Azért mégis szeretném, ha pár szóval tájékoztatnának. Engem, tudják, elsősorban a technikai

részletek érdekelnek...

A fiatalember kényelmesen kinyújtotta a lábát.

- Tulajdonképpen nincs sok mondanivalónk. Ahogy a Nagytanáctól megkaptuk a parancsot az ítélet végrehajtására, meghatároztuk a módszert is. Aztán az utolsó pillanatban mégis változtattunk rajta. A pszichósok valami újat dolgoztak ki D jelzéssel. Nagyon szerették volna, ha kipróbáljuk, így aztán nem maradt más választásunk, mint hogy engedjünk nekik... Csak hát az az út! Igazán nem szívesen repülök olyan messzire. Az az objektum már kinn van a galaxis szélén.

- Na és... milyen az az új módszer? - kérdezte az idős férfi türelmetlenül.

- Hát... - mondta a lány és a társára kacsintott. - Nem a legtökéletesebb. De azért van benne valami... Mindenesetre a fiúk még dolgozhatnak rajta, amíg tökéletes lesz.

A szoba gazdáját szemmel láthatóan kielégítette a rövid információ.

- Na, rendben van. De azért írjanak le mindent nagyon részletesen! Amint hallom... hm... rövideSEN összeházasodnak. Igaz?

- Igaz, tábornok úr - mondta a fiú, és belekarolt a lányba, aki enyhén elpirulva a vállára hajtotta a fejét. - Aztán nászútra megyünk...

A tábornok felpattant, kihúzta magát, és szigorúságot erőltetve az arcára, kezét fogott mindkettőjükkel.

- Hát csak rajta! Aztán igyekezzenek vissza. Maguk a legjobb ítéletvégrehajtói! S éppen ma reggel kaptam egy jelentést a Nagytanáctól, hogy a galaxis LR-25-ös objektumán gyilkosság történt. Az adatokat elemezve, nem valószínű, hogy az ottaniak kiderítenék a tetteseket...

Aztán rápillantott a fiatalember elkomorodó képére, s barátságosan megveregette a vállát.

- Na, mit van úgy nekibúsulva! Az egy komoly csillag, az az LR-25-ös... És itt van egy köpésre. Nem olyan messze, mint az a... Föld vagy micsoda.